

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 273/05-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. októbra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť M. Š., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom Mgr. R. T., B., ktorou namieta porušenie svojho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 1, 2, 3 a 5 Listiny základných práv a slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne a uznesením sp. zn. 3 Tpo 21/05 zo 16. marca 2005 a postupom Okresného súdu Prievidza a uznesením sp. zn. Tp 17/05 z 23. februára 2005, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť M. Š. v časti, ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd nezákonnosťou jeho trestného stíhania, a tým i väzby z dôvodu nezákonného získania dôkazov Okresným súdom Prievidza v konaní sp. zn. Tp 17/05 a Krajským súdom v Trenčíne v konaní sp. zn. 3 Tpo 21/05, **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

2. Sťažnosť M. Š. vo zvyšnej časti **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2005 doručená a 23. mája 2005 doplnená sťažnosť M. Š., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. R. T., B., ktorou namieta porušenie svojho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 8 ods. 1, 2, 3 a 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) zo 16. marca 2005 sp. zn. 3 Tpo 21/05, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) z 23. februára 2005 sp. zn. Tp 17/05, ktorým bol sťažovateľ vzatý do väzby, ako aj práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 2 listiny.

Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu jeho označených práv došlo nasledovným, ním opísaným skutkovým stavom. Sťažovateľ bol podľa § 76 ods. 2 Trestného poriadku zadržaný policajným orgánom 21. februára 2005 o 23.10 h.

Sťažovateľ bol uznesením policajného orgánu Okresného riaditeľstva Policajného zboru P., odboru skráteného vyšetovania, z 22. februára 2005 sp. zn. ČVS: ORP-578/1-OSV-PD-2005 obvinený z trestných činov útoku na verejného činiteľa spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 155 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 202 ods. 1 Trestného zákona.

Prokurátor Okresnej prokuratúry P. podal 23. februára 2005 o 14.21 h okresnému súdu návrh na vzatie sťažovateľa do väzby z dôvodov § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Sťažovateľ pri výsluchu pred okresným súdom 23. februára 2005 prostredníctvom

obhajcu požiadal o nahradenie väzby písomným sľubom a peňažnou zárukou pre prípad, že by sudca dospel k záveru, že je daný dôvod jeho väzby. Sťažovateľ bol uznesením okresného súdu sp. zn. Tp 17/05 z 23. februára 2005 vzatý do väzby z dôvodu podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Jeho väzba začala 21. februára 2005 o 23.10 h. Jeho písomný sľub ani peňažná záruka neboli prijaté. Toto uznesenie bolo vyhlásené 23. februára 2005 a sťažovateľ proti nemu podal ihneď ústne do zápisnice sťažnosť, ktorú písomne odôvodnil prostredníctvom obhajcu 28. februára 2005. Uvedenú sťažnosť zamietol krajský súd na verejnom zasadnutí 16. marca 2005 uznesením sp. zn. 3 Tpo 21/05 podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 31. marca 2005.

Opísaným skutkovým stavom došlo podľa sťažovateľa k nezákonnému pozbaveniu osobnej slobody a tým k porušeniu jeho práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru, čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, čl. 8 ods. 1, 2, 3 a 5 listiny, a to z nasledovných dôvodov:

Sťažovateľ sa odvoláva na čl. 5 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého musí byť obmedzenie osobnej slobody v súlade s konaním ustanoveným vnútroštátnym právom, aby bolo v súlade aj s dohovorom.

Podľa čl. 8 ods. 3 listiny, ktorá je platná a účinná v Slovenskej republike, sú lehoty na predvedenie zadržanej osoby pred súd a na rozhodnutie sudcu o jej väzbe alebo o prepustení na slobodu 24-hodinové.

Článok 17 ods. 3 ústavy však od 1. júla 2001, keď nadobudol účinnosť ústavný zákon č. 90/2001 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov ustanovuje pre rovnaké situácie 48-hodinové, čiže dvojnásobné lehoty. Výslovne však nebolo zasiahnuté do textu listiny. Trestný poriadok (§ 76 ods. 4, § 77 ods. 1) ustanovujú taktiež 48-hodinové lehoty.

Pri vzatí sťažovateľa do väzby boli zachované 48-hodinové lehoty podľa ústavy a Trestného poriadku, ale nie 24-hodinové lehoty podľa listiny. Preto podľa sťažovateľa

nebol pri obmedzení jeho osobnej slobody dodržaný čl. 8 ods. 3 listiny, a teda bol porušený čl. 5 ods. 1, 3 a 5 dohovoru požadujúci, aby pri obmedzení osobnej slobody boli dodržané všetky vnútroštátne právne predpisy.

Sťažovateľ výslovne uvádza, že sa nestotožňuje s právnym názorom ústavného súdu „... potom platí pravidlo, podľa ktorého neskoršia norma neguje skoršiu normu (lex posterior derogat legi priori). Je to tak v podstate akási nepriama novelizácia. Keďže ústava bola prijatá a nadobudla účinnosť neskôr ako listina, bolo by možné dospieť k názoru o nepriamej novelizácii čl. 8 ods. 3 listiny ustanovením čl. 17 ods. 3 druhej vety ústavy“ (I. ÚS 141/04-37). Tvrdí, že „*uvedená interpretácia právnych noriem rovnakej právnej sily Ústavným súdom SR je v rozpore s princípom právnej istoty...*“, a bola by nepredvídateľná vzhľadom na legislatívne pravidlá vlády Slovenskej republiky (372/2000 Z. z.)

Sťažovateľ tvrdí, že „... *neobstojí interpretácia vzťahu čl. 17 ods. 3 Ústavy SR a čl. 8 ods. 3 listiny za použitia výkladového pravidla lex posterior derogat legi priori*“. Dochádza k záveru, že „*Stotožnenie sa s vyššie citovanou interpretáciou uvedenou v uznesení Ústavného súdu SR zo dňa 8. 9. 2004 č. k. I. ÚS 141/04-37, by automaticky v mojej veci znamenalo porušenie čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, nakoľko tento v sebe implicitne obsahuje princíp právnej istoty*“.

Sťažovateľ ďalej polemizuje s názorom ústavného súdu, že ak by všeobecný súd dospel k záveru, že 48-hodinové lehoty podľa § 75 Trestného poriadku nie sú v súlade s čl. 8 ods. 3 listiny, tak mohol prerušiť konanie a podať návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov ústavnému súdu. Tvrdí, že všeobecný súd tak nemohol urobiť, lebo § 75 Trestného poriadku nie je použiteľný pre rozhodovanie o vine a treste tak, ako to požaduje § 224 ods. 6 Trestného poriadku, a teda jeho preskúmanie ústavným súdom nemôže všeobecný súd navrhnuť.

Rovnako nesúhlasí ani s názorom ústavného súdu, podľa ktorého: „Z hľadiska hmotnoprávneho treba uviesť, že podľa čl. 152 ods. 1 a 4 ústavy má ústava prednosť nielen pred zákonmi a podzákonnými normotvornými právnymi aktmi, ale i pred ústavnými

zákonmi, ktoré nadobudli účinnosť pred dňom účinnosti ústavy. To znamená vo svojich dôsledkoch, že ústava má prednosť i pred listinou. Preto ak čl. 17 ods. 3 ústavy ustanovuje maximálnu lehotu zadržania na 48 hodín a čl. 8 ods. 3 listiny na 24 hodín, potom platí ustanovenie čl. 17 ods. 3 ústavy, čiže lehota 48 hodín.“

Sťažovateľ zastáva názor, že 48-hodinová lehota ustanovená ústavou nebráni tomu, aby iný zákon, v danom prípade listina, stanovil lehotu kratšiu, čiže tu nevidí rozpor medzi ústavou a listinou. Z princípu minimalizácie zásahov do základných ľudských práv a slobôd vyvodzuje platnosť 24-hodinovej lehoty ustanovenej čl. 8 ods. 3 listiny.

Sťažovateľ tvrdí, že v jeho prípade nie je dôvodné samotné jeho trestné stíhanie, že dôvodnosť jeho trestného stíhania a odôvodnenie existencie dôvodov väzby sa opiera o dôkazy získané nezákonným spôsobom. Dochádza k záveru, „... že tak Uznesenie OS, ako aj uznesenie KSoS sú nezákonné z dôvodu, že k môjmu obvineniu nedošlo v súlade s dikciou § 163 ods. 1 TrP, keď toto bolo založené výlučne na nezákonne získaných dôkazoch. Z nezákonne získaných dôkazov nemožno nikdy zistiť skutočnosti ktoré by dostatočne odôvodňovali záver, že trestný čin spáchala určitá osoba“. Údajnou nezákonnosťou samotného trestného stíhania boli podľa sťažovateľa porušené jeho práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru, čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny okresným súdom a krajským súdom.

Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu jeho práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru, čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny došlo aj arbitrárnosťou a nepreskúmateľnosťou uznesenia okresného súdu z 23. februára 2005 sp. zn. Tp 17/05 o vzatí sťažovateľa do väzby a uznesenia krajského súdu zo 16. marca 2005 sp. zn. 3 Tpo 21/05, ktorým bola zamietnutá sťažnosť proti uzneseniu o vzatí do väzby.

Arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť uvedených uznesení vidí sťažovateľ najmä v porušení princípu zdržanlivosti a primeranosti, lebo účel väzby bolo možné dosiahnuť aj inými, miernejšími prostriedkami. Súdy sa v odôvodnení svojich rozhodnutí údajne nevysporiadali s námietkami sťažovateľa ohľadne nezákonnosti dôkazov, a tým i na nich

založených obvinení. Krajský súd sa nevysporiadal s dôvodmi sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu. Obe uznesenia podľa sťažovateľa „... *neobsahujú vo vzťahu k mojej osobe žiadne okolnosti spôsobilé potvrdiť alebo vyvrátiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho vzhľadom na prezumpciu nevinu výnimku z pravidla rešpektovania mojej osobnej slobody...*“.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na rozhodnutie o zákonnosti väzby bez zbytočných prietáhov podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, čl. 8 ods. 2 listiny a čl. 5 ods. 4 dohovoru okresným súdom a krajským súdom dobou rozhodovania o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. Tp 17/05 z 23. februára 2005. Rozhodnutie krajského súdu zo 16. marca 2005 mu bolo doručené 31. marca 2005, teda po 36 dňoch od podania sťažnosti.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Trenčíne postupom a uznesením zo dňa 16. 3. 2005, sp. zn. 3 Tpo 21/05, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 23. 2. 2005, sp. zn. Tp 17/05, ktorým bol sťažovateľ vzatý do väzby, porušil právo sťažovateľa na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 5 ods. 3 a čl. 5 ods. 4 Dohovoru, čl. 17 ods. 1, čl. 17 ods. 2 a čl. 17 ods. 5 Ústavy SR a čl. 8 ods. 1, čl. 8 ods. 2, čl. 8 ods. 3 a čl. 8 ods. 5 Listiny.

2. Krajský súd v Trenčíne arbitrárnosťou a nepreskúmateľnosťou uznesenia zo dňa 16. 3. 2005, sp. zn. 3 Tpo 21/05, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 23. 2. 2005, sp. zn. Tp 17/05, ktorým bol sťažovateľ vzatý do väzby, porušil právo sťažovateľa na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 5 ods. 3 a čl. 5 ods. 4 Dohovoru, čl. 17 ods. 1, čl. 17 ods. 2 a čl. 17 ods. 5 Ústavy SR a čl. 8 ods. 1, čl. 8 ods. 2 a čl. 8 ods. 5 Listiny.

3. Okresný súd v Prievidzi v konaní vedenom pod sp. Tp 17/05 a Krajský súd v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 21/05 o sťažnosti sťažovateľa proti

uzneseniu Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 23. 2. 2005, sp. zn. Tp 17/05 porušili právo sťažovateľa na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru, čl. 17 ods. 2 Ústavy SR a čl. 8 ods. 2 Listiny.

4. Uznesenie Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 23. 2. 2005, sp. zn. Tp 17/05 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 16. 3. 2005, sp. zn. 3 Tpo 21/05 sa zrušujú a sťažovateľ sa prepúšťa z väzby na slobodu,

alebo

uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 16. 3. 2005, sp. zn. 3 Tpo 21/05 sa zrušuje a Krajskému súdu v Trenčíne sa prikazuje, aby o veci znovu konal a rozhodol.

5. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi ako primerané finančné zadostučinenie peňažnú sumu vo výške 50.000,- Sk, ktorú mu je povinný zaplatiť Okresný súd v Prievidzi a peňažnú sumu vo výške 200.000,- Sk, ktorú mu je povinný zaplatiť Krajský súd v Trenčíne, to všetko do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. Okresný súd v Prievidzi a Krajský súd v Trenčíne sú povinné spoločne a nerozdielne uhradiť trovy konania k rukám advokáta Mgr. R. T., B. do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc,

návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

II.

Sťažovateľ tvrdí, že nebol pozbavený osobnej slobody v súlade s konaním ustanoveným vnútroštátnym právom, lebo pri rozhodovaní o jeho väzbe neboli dodržané 24-hodinové lehoty ustanovené čl. 8 ods. 3 listiny, ale 48-hodinové lehoty podľa čl. 17 ods. 3 ústavy. Polemizuje s názormi ústavného súdu, ktorý sa s rovnakou námietkou vysporiadal už vo svojich viacerých rozhodnutiach, z ktorých sťažovateľ uvádza najmä rozhodnutie č. k. I. ÚS 141/04-37 a I. ÚS 100/04-76. Obdobné stanoviská zaujal ústavný súd aj v rozhodnutí č. k. III. ÚS 220/04-45 z 30. júna 2004.

Ústavný súd v tejto súvislosti zotrúva na svojej predchádzajúcej judikatúre a pokladá námietku porušenia sťažovateľových práv z dôvodu nerešpektovania 24-hodinových lehôt podľa čl. 8 ods. 3 listiny za zjavne neopodstatnenú. Okrem dôvodov uvedených v predchádzajúcich rozhodnutiach ústavný súd v tejto veci navyše uvádza, reagujúc na sťažovateľovu argumentáciu, že už z predchádzajúcich rozhodnutí je zrejmé, že ústavný súd považuje za súladné s ústavou postupy orgánov činných v trestnom konaní a súdov, pokiaľ rešpektujú 48-hodinové lehoty podľa čl. 17 ods. 3 ústavy, a nepokladá za právne relevantné 24-hodinové lehoty podľa čl. 8 ods. 3 listiny. Aj platná úprava obsiahnutá v § 69 ods. 3 Trestného poriadku vychádza z ústavnosti 48-hodinových lehôt. Právna istota, predvídateľnosť súdnych rozhodnutí a zásada prednosti ústavne konformného výkladu teda spolu so zásadou zotrúvania na už rozhodnutom, pokiaľ nie sú zvlášť významné dôvody pre zmenu judikatúry, teda vedú ústavný súd k tomu, aby aj naďalej pokladal za ústavný postup orgánov verejnej moci rešpektujúci 48-hodinové lehoty podľa čl. 17 ods. 3 ústavy.

Niet dôvodu, aby sa v ústavnom práve neuplatnila zásada *lex posterior derogat legi priori* v situácii, keď nová ústavná úprava obsahuje novú úpravu bez toho, aby výslovne zrušila či zmenila úpravu predchádzajúcu. Požiadavka výslovného zrušenia predchádzajúcej

úpravy má legislatívno-technický charakter a netýka sa otázky platnosti ústavnej normy. Jej cieľom je jasnosť platnej právnej úpravy. V danom prípade však aj vzhľadom na relatívne malý rozsah dotknutých normatívnych textov problém nejasnosti nevzniká a štandardné pravidlo *lex posterior derogat legi priori* vedie k jednoznačnému záveru o platnosti 48-hodinových lehôt podľa čl. 17 ods. 3 ústavy.

Názor, že zároveň môžu platiť 24-hodinové lehoty podľa čl. 8 ods. 3 listiny a 48-hodinové lehoty podľa čl. 17 ods. 3 ústavy, ale uplatnia sa pre sťažovateľa výhodnejšie ustanovenie čl. 8 ods. 3 listiny, je založený na neudržateľnej predstave, že v rámci ústavného systému má prednosť výklad vedúci k absurdnému záveru o odlišnej úprave tej istej otázky dvoma ustanoveniami rovnakej právnej sily pred výkladom založeným na štandardnom postupe, ktorý k takémuto absurdnému záveru nevedie.

Sťažovateľ tvrdí, že bol obvinený z trestného činu na základe nezákonne získaných dôkazov, a teda i samotné jeho trestné stíhanie a väzba sú v rozpore so zákonom a znamenajú porušenie jeho práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru, čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny okresným súdom a krajským súdom.

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach dlhodobo zastáva názor, že „Ústavný súd Slovenskej republiky zásadne nie je oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie, ak existuje všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody. Prijatie takej sťažnosti vylučuje nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadrený v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako princíp subsidiarity“ (II. ÚS 130/02).

Podľa § 89 ods. 2 prvej vety Trestného poriadku „Za dôkaz môže poslúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo bolo získané zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov“. Argumentom *a contrario*, teda dôkazom nemôže byť to, čo bolo získané nezákonne.

Podľa § 2 ods. 6 prvej vety Trestného poriadku „Orgány činné v trestnom konaní hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na...“. Orgánom činným v trestnom konaní a zvlášť všeobecným súdom teda prislúcha posúdiť, či bol sťažovateľ obvinený z trestného činu na základe nezákonne získaných dôkazov. Ak sa priklonia k jeho tvrdeniu a argumentácii, tak majú dostatok právomoci nepoužiť ako dôkaz to, čo bolo získané nezákonne, a zjednať nápravu. Sťažovateľ teda má v rámci prebiehajúceho trestného konania možnosť predniesť svoje tvrdenie o nezákonnosti získania dôkazov, na základe ktorých je trestne stíhaný a je vo väzbe pred všeobecným súdom, čo vo vzťahu ku tejto časti jeho sťažnosti vylučuje právomoc ústavného súdu.

Navyše, ústavný súd uvádza, že pri rozhodovaní o väzbe nemožno skúmať zákonnosť a ústavnosť samotného trestného stíhania.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru, čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny údajnou arbitrárnosťou a nepreskúmateľnosťou uznesenia okresného súdu z 23. februára 2005 sp. zn. Tp 17/05 o jeho vzatí do väzby a uznesenia krajského súdu zo 16. marca 2005 sp. zn. 3 Tpo 21/05, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu o vzatí do väzby.

Ústavný súd preskúmal obe uvedené rozhodnutia aj „*Dôvody sťažnosti proti uzneseniu zo dňa 23. 2. 2005, sp. zn. Tp 17/05*“ a dospel k záveru, že sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Okresný súd aj krajský súd stručne, ale dostatočne a primerane zdôvodnili svoje rozhodnutia. Rozsiahla argumentácia sťažovateľa obsiahnutá v „*Dôvodoch sťažnosti proti uzneseniu zo dňa 23. 2. 2005, sp. zn. Tp 17/05*“ je skoro totožná s časťami jeho ústavnej sťažnosti. Krajský súd v zásade správne reagoval na sťažovateľove argumenty a zaujal k nim vlastné stanoviská. V niektorých častiach odôvodnenia oboch uznesení „*hovoria fakty samé za seba*“, keď predchádzajúce trestné stíhanie za obdobnú trestnú činnosť odôvodňuje trvanie súdu na väzbe. Krajský súd sa dostatočne vysporiadal aj s námietkou, že toto nie je otázka, ktorú má posudzovať väzobný súd.

V časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich práv na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 2 listiny okresným súdom v konaní sp. zn. Tp 17/05 a krajským súdom v konaní sp. zn. 3 Tpo 21/05, je potrebné jeho sťažnosť taktiež odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú. Doba konania o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 23. februára 2005 sp. zn. Tp 17/05 možno nie je optimálna, ale v okolnostiach prípadu nemohla znamenať porušenie práv sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 2 listiny. Dobu od podania sťažnosti ústne do zápisnice 23. februára 2005 do 28. februára 2005, keď sťažovateľov právny zástupca sťažnosť písomne odôvodnil, nemožno pripočítat' na ťarchu súdov, lebo až po doplnení písomného odôvodnenia sťažnosti mohli o nej konať a rozhodnúť ináč ako odmietnutím pre neodôvodnenosť.

Po tomto dni musel okresný súd sťažnosť spolu so spisovým materiálom doručiť krajskému súdu, tento musel vo veci po jej preštudovaní rozhodnúť, vypracovať písomnú podobu uznesenia a toto prostredníctvom okresného súdu doručiť sťažovateľovi. Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žiadny z uvedených súdov nekonal vo veci tak zdĺhavo, že by to znamenalo sťažovateľom namietané porušenie označených práv, a aj celková dĺžka konania je ešte ústavne akceptovateľná.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. októbra 2005